

raamat nr. 3

~~34405~~

Huntidest taga aetud

Vana inimsööja

„Kristlik Kaitsja“ kirjastus
1939

A-14946

Bibliotheca
Universitatis
Tartuensis

(1939: 0622)

2-64091

Huntidest taga aetud.

Rohkem kui saja aasta eest oli Connecticuti jõe ääres Ameerikas veel üsna hõredalt asulaid, ja neid tülitasid väga sageli mitmesugused metsloomad ja mitte palju parema südamega indiaanlased. Asunikud olid tublid inimesed ja lapsed õppisid julgust ja vahvust oma vanemalt.

Ühel toredal talvepäeval, kui jõgi oli kaetud sätendava jääga, palusid kaheteistaastane Aliis ja üheteistaastane Karli, et ema lubaks neid minna külastama nende onupoega Hendrikut, kes elas oma vanematega küla lõpus. Nad tahtsid teda oma suures tõukekelgus sõidutada mööda jõge allapoole. Nende väike

onupoeg oli üheksa-aastane, ja mõne nädala eest isaga metsas puid korjates oli ta murdnud oma vasaku jalaluu.

„Ma luban teid,“ ütles ema, „aga ainult sel tingimusel, kui annate mulle sõna, et olete kell neli ilusasti tagasi.“

Lapsed lubasid ja jooksid hõisates õue.

Silmapilk veeti raske kelk ukse ette. „Noh, Aliis, tee ruttu, et me asjata aega ei raiskaks. Säh, siin on nöör, jookse kiiresti, muidu jääd alla. Mina ise lükkan tagant, ja viie minuti pärast oleme Hendriku juures.“

Õeldud-tehtud; Karli jalad puudutasid vaevalt maad, nii kiiresti lendasid nad kallakust alla. Veel kaua kuulis ema ukселävel seistes laste rõõmsat hõiskamist.

Varsti istus väike Hendrik tekki-

desse ja mantlidesse mähitult mu-
gavasti kelgul ja sõit läks edasi
vuhisevas galopis. „Oi, kas see pole
tore?”

„Sa ei tohi nii kiiresti sõita,”
ütles õde, kes tõmbas kelku eest,
„ma suudan ennast veel vaevalt
jalgadel hoida.”

„Sul ei olegi tarvis joosta, Aliis.
Istu kelgule, suru oma jalad tuge-
vasti kokku ja ära liiguta ennast
sugugi, nii — ma lükkan tagant ja
sa libised edasi ilma mingi vaevata.”

Nüüd kihutati sellise kiirusega,
et nad ei märganudki, kuidas aeg
ja ruum kadus. „Väike jõgi” lõppes,
ja osavasti käändus kelgujuht
„suure” Connecticuti jääle. Ta ei
hoolinud õe hoiatustest, ega pannud
tähele manitsusi, et pöörata tagasi,
ta ei mõtelnud ema käsule; ikka
edasi läks kihutamine, nii et ka
Aliis varsti unustas rahutuse ja

andus täiel määral lõbule ja kiire sõidu nautimisele.

Nii kestis veel tükk aega, kuni Karli järsku hüüdis: „Oh Aliis, ma ei jaksa enam, me peame nüüd kohad vahetama.“

„Muidugi, Karli; mul on kogu aeg olnud väga lõbus! Ruttu, roni sina peale ja mina sõidutan teid.“

Jälle kihutati edasi, ikka edasi mööda jõge uute juubelduste saatel. Korraga peatus Aliis nagu oleks ta maa külge kasvanud. „Ma ei suuda enam ühtegi sammu edasi,“ hüüdis ta hingeldades. „Poisid, me peame siin natuke puhkama!“

Ehmatusega märkas ta nüüd ka, kui kaugele nad olid eemaldunud vanemate kodust. Päike oli vajunud juba sügavale ja hämarus laotas järjest tihedamaid pimedusvörke lagedale maastikule. Järsu tõmbega pööras ta kelgu kodu poole.

Terav idatuul puhus jääkülmalts mööda jõge üles, nii et neil sageli jäi hing kinni. Pärast lühikest puhkust nad lendasid tagasi „väikese jõe“ suudme poole. Külma ega õudused, mida varjasid enestes kaldani ulatuvad tumedad metsad, ei suutnud rikkuda nende lõbusat meeleolu. Rõõmsas ärevuses nad ei mõtelnud hädasohtudele, mida nad muidu nii hästi tundsid! Seal — oh kui hirmus! — kõik kolm vahtisid sõna lausumata ühele punktile.

Pikkamisi ja kindlalt ligines üle jää suur pruun hunt otse laste poole. Ükski hääl ei tunginud üle nende huulte; ainult kahekordistatud tõukehoog tunnistas sellest, mida nad olid näinud. Hendrik vaatles koletise iga liigutust, toetudes niihästi kui võis tervele põlvele. Hunt uuris veel nähtavasti oma saagi jälgi ja kaalutles, mida peab tegema.

„Oh, miks ma ei mõtelnud enne sellele?“ sosistas Aliis. „Kindlasti koguneb siia veel rohkem hunte!“ Hirmuga täidetud vaikus paistis looma tõepoolest veel natuke petvat, — siis aga pöördus ta otsustavalt laste poole. — „Oo Aliis — nüüd ta tuleb, nüüd ta tuleb!“

„Hoia oma kargud valmis, Hendrik!“ hüüdis vahva tüdruk kindla häälega. „Karli, hoia ennast kõvasti kinni!“ Ta teadis küll, et ühe hundi poolt ähvardab ainult siis hädaoht, kui ta on näljane, eriti veel, kui tal on olnud aega luurata oma saaki segamatult. — Järsku pööras loom pea vastasasuva kalda poole, istus jääle ja lasi kuuldavale pikaldase ulgumise. Ükski sulg ei suuda kirjeldada neid inetuid, hukatustennustavaid toone, mis tungisid läbi üdist ja luust. Lapsed teadsid päris täpselt, mis tähendas hun-

di ulgumine — ta kutsus appi oma kaaslasi.

Surmahirmust aetuna lendas nõrk laps kelku enese ees tõugates kahekordse kiirusega üle jää. „Tehke, mis ma teile ütlen,“ hüüdis ta pois-tele. „Mul on üks plaan!“ Nüüd nägi ta ka juba natuke maad eemal „väikese jõe“ suud. Peaksid nad jõudma selleni, enne kui hundid suudavad endid koguda, siis võisid nad loota ka abi ja päästmist. Kuid väikese Hendriku hüüd: „Veel üks hunt!“ pani vere nende soontes tarretama. Raske kelk kaldus ühelt küljelt teisele vägevatest tõugetest, mis vaene laps andis talle viimast jõudu kokku võttes. Aga seejuures ta ei mõtelnud iseendale, vaid sellele, kuidas päästa mõlemaid pisse, kes kõigest jõust karjusid appi.

Nüüd jooksis nende kannul päris suur kari õudseid verejanulisi mets-

elajaid; siis nad peatusid järsku ja ootasid oma juhti. „Poisid, jääge vait!“ litsus Aliis vaevalt kuuldavalt tugevasti kokkusurutud hammaste vahelt. Korraga kõlas kohutav ulgumine ja kogu kari tormas eeljooksja kannul otse õnnetute ohvrite poole. „Oo Aliis, nüüd nad tulevad!“ Ja veel enne, kui lapsed olid jõudnud seda ütelda, kuulsid nad hulga käppade müdinat ja näljaste lõugade lõksumist. „Visake midagi välja!“ kähises Aliis.

Otsekohe lendas üks karkudest karja keskele. — „Mitte see — karunahk!“ Tuul kandis selle eemale ja metsalised tormasid ülepeakaela nahale järele, rebides teki tuhandeks tükiks. Selle läbi võisid vae sed piinatud lapsed vähemalt natuke aega hinge tagasi tõmmata, mis kestis aga ainult seni, kui hundid pettuse avastasid. Siis nad torna-

sid seda vihasemalt edasi — jah, nende käpad puudutasid juba kelku. Järsk käänak, mis kelk tegi pööratessisse „väikesesse jõkke“, paiskas juhtiva hundi sellise hooga libedale jääle, et ta kukerpalli lastes eemale veeres.

Olles kaotanud nii oma juhi, jäid ka teised metsalised seisma, hakates omapead nuuskima siin ja seal. „Nüüd, poisid, karjuge nii kõvasti kui jaksate!“ kogeles Aliis. „Võibolla kuuldakse teid külas!“

Ja metsik kihutamine kestis edasi; sest koletised olid vahepeal endid uuesti kogunud ja olid jälle laste kannul.

„Kisendage!“ kähistas Aliis, lükates kelku vägeva tõukega eemale ja kaitstes ennast veel järele jäänud karguga pealetungivate huntide eest.

Kõigest jõust karjuvad lapsed ei aimanudki, kui ligi oli neile abi.

Seal nad juba tulid — jah, külamehed isaga eesotsas, et otsida oma kadunuiks arvatud lemmikuid. Aliis ei näinud neid, nii meeleheitlikud olid pingutused, mis ta tegi, et neid päästa. Karguga ta lõi nii vahvasti enese ümber, et tabas suurt halli hunti, kellel peast ja ninast hakkas verd jooksuma. Kui ta õudsed kaaslased haistsid vere lõhna, löid nad oma teravad kihvad tema nahasse ja kiskusid ta tükkideks.

Aliis komistas, tuikus ja langes maha, kui ta katsus rasket kelku edasi lükata. Meeleheitlikult karjudes hüppas ta sama kiiresti püsti, kuid kukkus uuesti. Poiste kisa andis talle veel kord jõudu, kuid järgmisel hetkel ta langes täiesti kurnatult ja minestanult maha.

Seal kõige suuremas hädas oli tae-
vane Isa juba hoolitsenud nende
abi eest. Nagu suurest kaugusest
kuulis Aliis püssilaskmist ja hüü-
deid, siis ta ei kuulnud enam mida-
gi. Alles mõne päeva pärast ta är-
kas jälle täiele teadvusele. Ta lei-
dis enese olevat kodus ja omaks-
test ümbritsetult.

„Oh ema!“ hüüdis ta ärgates.
„Poisid, kus nemad on? Ma taht-
sin neid nii meeeldi päästa!“ ja
ta purskas kramplikult nuuksuma.

„Seda sa oled tõesti teinud, mu
vahva laps,“ ütles ema liigutatult
ja teda kallistades. „Ja kui sa jälle
parem oled, pead sa mulle kõik ju-
tustama. Nüüd aga ole päris vagusi.“
Samal hetkel astus isa tasakesi ligi
ja Karli oli ta käekõrval.

„Kas sa tead, Aliis,“ hüüdis poiss,
„nad on kõik hundid tapnud — neid
oli vähemalt kümme. Teised me-

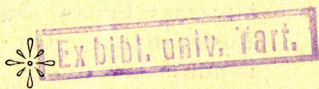
hed jäid veel sinna, et loomadelt nahka maha nülvida."

„Ja mis on saanud Hendrikust, Karli?"

„Oh, ta on kodus ja ta käsi käib hästi. Ta ainult kartis natuke. Nüüd on kõik jälle hea."

Kaheksa päeva pärast oli Aliis jälle päris terve, ja tänas kuni surmani ustavat Jumalat Tema imelise abi eest.

Metsaliste nahad ripuvad aga veel praegugi nende järeltulijate majas ja jutustavad võidumärkidena meie aja inimestele lugu vahvast tütarlapsest ja Issanda imelisest abist.

Vana inimsööja.

Kuskil Vaikse ookeani saarel elas vana vastik nõi ja inimsööja. Ta polnud elus veel kordagi ennast pesnud ja juuksed tolgendasid tal peast räpaste salkudena. Ta armastas süüa inimliha, ja kord vihastades oma naisele, ta tappis tema ja keetis toiduks. Jah, ta oli enam loom kui inimene, nagu kõik, kes teenivad saatanat.

Ta ainuke poeg, keda isa sageli ähvardas kunagi ära süüa, põgenes Austraaliasse laeval, mis peatus nende saare juures. Seal ta puutus kokku kristlastega, võttis usus vastu Õnnistegija ja mõtles nüüd ainult sellele, kuidas viia ka oma

vanale, õudsele isale päästmisesõnumit. Ikka ja ikka jälle läbistas teda hirmuvärin, kui ta mõtles temale.

Kui Joosep — nii oli poja kristlik nimi — lõpuks otsustas koju tagasi pöörata, külastas ta kõige esiteks misjonäri, kes vahepeal oli asunud saarele. Seal ta kogus julgust ja läks siis isa juurde. Isa oli ikka endine nii kehalt kui ka hingelt. Kuid poeg tõi isale Kristuse armastuse. Ja ei möödunud kahte nädalatki, kui inimsööja julm süda pehmenes. Pisarsilmil ta kahjatses oma mitmesuguseid patte ja võttis vastu Jeesuse Kristuse.

Ja ta juures sündis suur muudatus! Kõik tulid, et näha teda oma silmaga. Pestuna ja hiilgava näoga istus vanamees oma onni ukse ees. Ta juuksed olid kammitud ja habe korralikult püगतud. Kes tahtis, see

võis ta enese suust k
tust, mis Issand võib
Mõned saarel elavad
sed tahtsid teda u
pattudesse, kuid vana
kuulanud neid enam. Ta mõistis,
kui auline on elada Õnnistegijaga,
ja jäi Temale ustavaks surmani.

A-14946

Hind 5 senti.

K. Mattieseni trükikoda o.-ü., Tartu, 1939.